

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoľ mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njedželske łopjeno

Safožit 1891 Khrjebjanfii farať dr. theol. a fil. Bjedrić Sella.

W Budyschinje

20. septembra 1936

Bauzen

15. njedžela po šwjatej Trojizy.

Psalm 37, 4—6.

Raž stary lubny pscheczel strowi naž tute słowo, nam snate wot młodošće hem. Ale hdnž je nam dołho tež snate, njeje s tym hižo prajene, so hmy jo w jeho zylej hlubotošći a krašnosći spósnali; pschetož wono so runa drohemu toczenemu kamjenjej, kiž so w pscheto w nowych barbach a w nowym šwětle blyščez, s kotrejež stronny tež pscheto na njón hladaš, hdnž słonczne pruhi so w nim lamaju.

Dženka hladaš na tuto słowo tak, so móžemy wobkedžbować, tak šwětko stareho sczenja 15. njedžele po Swjatej Trojizy na njo pada — sczenje Mattheja 6, 24—33 — Móžemy tola prajić, so je naš Sbožnik w tutym sczenju wukładowanje našeho psalmisteho słowa dať, hdnž naž warnuje pschod starošćemi. Kelko paczeškim džěczom, kiž so w swoj kšćenjski klub wobnowili, kelko młodym mandželskim, kelko wurudženym je wono so wopokasalo jako mózne a pschěhowaze! Tym, kiž so hmyli Bože bohate dary domoj kšowac, haj wschitkim, starym a młodym, srudnym a wjekełym, tym, kiž maju po šwětkych kaž tym, kiž maju po cžěmnych puczach hič, nam wschitkim chyz Bóh po swojej hnadže tuto słowo prawje žohnowac, pschetož wone nam praji: Pola Boha maš hwoje sbože.

1. Wón je wutrobny prawa radošć.
2. Wón je duschi prawny trošć.
3. Wón je tym hwojim prawa mřda.

1. Tute njewobmjesowane klubjenje, so Bóh nam da, sčtož šebi naša wutroba požada, je jenož na wuměnenje stajene, so hwoje wjekele na tym Knjesu mam; ale to je tež hwojata mjesa sa wschitke naše pschecza a proštwy. Wutroba hama na šebi je njespołojna, žadošćiwja, njewobitajna; we hwojim lišće Jakub praji: „Wy požadacze a nimacze nicžo;

wy hidžicze a sawidžicze a njemóžecze nicžo dohncz; wy so wadžicze a wojujecze; a wschak nicžo nimacze, dokeľ wy njeprošncze; a hacž runje prošncze, wschak nicžo njedostanjecze, tohodla, so wy ste prošncze, so blyščez to w hwojich lóšćach pschecžinili.“

Sčtož ma w Božy hwojeje wutrobny wjekele, tón prošny jenož wo dobre, Bohu spodobne wězy a dary, a wón prošny i ponižnym poddacjom: „Twoja wola so stań!“ Wón wě, so Bože myšle njejsu naše myšle, ale so ma Bóh we wschěm myšle mēra s nami a niz njesboža. Tehodla tež Jesuš praji: „Tehodla njestaražez so wo jutšišchi džěń; pschetož jutšišchi džěń budze so wo to hwoje staracž, došč je, so ma kóždn džěń hwoju wobczěžnosć.“

Ale tak jara hmy so wot tutoho stejnišćez tola šdalili! Kať malo je Bóh tola hrijedžicze našich myšlow a našeho prózowanja! Hewať bychmy tola stajnje w žiwjenju so wupołasali jako tajzy, kiž swólniwje bjeru, sčtož wón sczele; kelko rosmjersanosćez, morkotanja, haj kelko hwarjenja, hdnž njedostanjemy, sčtož hmy pntali! Sčtož hwoje wjekele na tym Knjesu nima, njeje džakowny, njeje społojny, njeje tež prawje wjekele, ale wón sawutli šćoncznje w hwojich žadoščach.

Japochtoľ Pawoľ nam pschewoľa snate słowo: Najcha wēra je dohncze, kotraž je šwěť pschewinyka!“ — Ale hđze že hušto tuta wēra? Evangelij je móž Boža, ale cžehodla so njewupołaze pola naž móžna? Pola kelko ludži je wón hišćez móž, woprawdžita móž? Cžehodla je naše kšćenjansstwo tak šłabe, so so bóle runa so žehlazemu kužohej, kiž njeje runje hišćez hažnyľ, hacž so kapazemu płomjenju, kaž jo widžimy pola Pawoľa abo Luthera. — Měj hwoje wjekele na tym Knjesu!

Njeje byľo našeho luda najwjetšez njesbožo, so pschod ludami njeje žaneho dowěrjenja wjazny mēľ? Kať žyle hi-

naš, hdyž je šo sašo namakał t šebjewědomosczi. A njeje kóždy kaž sadžeržany, kiž žaneje wěstošće, žaneho dowěrjenja t šebi žaneje smužitošće, žaneje šebjewědomoscze nima?

Alle móžemy dha to doznła došćacž, my jako šhudži, hrěšćni cžlowjekojo, kiž šo tola njechamy runacž i hordžakami, kiž doznła njewědža, kažke mjesy šu nam cžlowjekam cželne a duchownje stajene? Luther je jene pšhešwědczenje do- byl, jako běšhe w pišmje šo wobhonit, to pšhešwědczenje: ja płacžu pšhed Bohom! Mój hrěch je mi pšhes Khrjstuga wodaty, Bóh je mje pšhijał, je mi hnadny. To je jemu wutrobu wješeke šćiniło, je jemu šhrobłošć špožćiło t wšhe- mu bėdženju a šćutkowanjju ša Bože kralešćwo. Měj šwoje wješeke na tym Knjesu, pytaj Bože kralešćwo a jeho praw- došć, a wone budže tebi wšhitko pšhidate, šćhtož budžešć trjebacž. Je Bóh ša tebjje, šćhto móže pšhecziwo tebi bncž?

2. Bóh je tohodla tež dušchi prawy trošćt. Šwětnje smyšlenny cžlowjek, njesnaje šćalu šćhesćijanskeje nadžije: tak wón myšli a praji: cžalacž a šo nadžijecž, cžini tak něto- treho blašneho. Ša naš pať je Bóh našhe šbože, ma ša naš trošćt! Šćhtož wě, šo ma w Khrjstugu hnadneho Wótza, a je to w šwojim žiwjenju našhonit, tón kladže wšćho na šwo- jeho Boha a šo špušćcža na Božu hnadnu pomoc; wón pė- wa i Pawołom Gerhardtom: „Bóh knježi na njeju, wón wıchor, wětry wodži, tež wšćitke mróczele, pucž, po kotrymž šo šhodži, wón šwojim šjewicž wě.“ „Njech nětk twoja hna- da mój trošćt je, jako ty šwojemu wotrocžkej rěcžal šy“, modli šo psalmista — 119. pš. 76 šć. — kaž tamny hólz, kiž dyrbešćhe žadnu kwětku šććipacž, kotraž na jara šćrašćnym měšćnje nad bjesdnom rošćešćhe, praji: „Šaj, ja čžu, hdyž mój nan powjas w rukomaj ma!“ tak wěrjazy šćhesćijan rješćne: „Šaj, i Bohom wšćitko šnježu; wšćat Bóh mój Wótz šam je, kiž ša wšćitko šo šćara, wšćho derje wuwjedže. A hdyž tež i trošćtom šćhwilu cžaka — cžini wón wěšće kónž wobcžežnošće, da trošćtnu wutrobu a špomha je wšćheje šćošće, kiž ty šy wuštał tu.“

Šćaj, my mamy a trjebamy dale šćowo našćeho Wótza, njech je šćare, — ale njeje ženje šćstarjene, — kiž nam praji, šćhto prawe a šćhto njeprawe je, kotrež trošćtuje šćhude a wopušććene, šćprózne a wobcžežene dušće, kotrež pyta šćablu- džennyč, nam pošašuje krašny wotnyšćjenny kónž našćeho pu- cžowanja na šćemi. Šćišćcže mamy dom Boži na šćemi, žćrkej, w kotrymž wotpocžujemy wot cžežow našćeho pucžowanja, w kotrymž šo še šwojimi šćobupucžowanjemi pošćylnjamy ša šwoju dalsćhu drohu, w kotrymž šo t šwojemu Bohu šćbėha- my na šćšćidłomaj modlitwy a w kotrymž šćyšćimy šćašćni- šćho šćacž druhdže šćapanje jeho wótžowšćeje wutroby. Šaj nowašćešć šćlubicž: šćaj šćowo šwojeho šćareho Boha a Wótza čžu ja šćršćecž, jeho wolu čžu ja cžinicž, jeho dom čžu ja wopytowacž, pšćhi jeho wutrobje čžu šo šćhowacž, jeho čžu ja lubowacž a w nim wšćhčšć šwojich šćobucžlowjekow lubo- wacž, kiž šu runje kaž ja wot Boha powołani a pytani, šo bychu šćbóžnošć dobnli. O bychmy tola wšćitzy tak smyšćleni byli, kóždy jenotliwy kaž našćy žyly lud! Čžehodla dyrbjeli šo potom tnyšćicž? — šćtrošććtni a wješćeli prajimy wjele bó- le: „Bóh je našćhe šćbože, wón je našćej dušćhi prawy trošćt! Tón, kiž płacžki šćežiwja a lilije a wšćitke kwětki krašnje wu- hotuje, tón tež naš njewopušććzi, na naš njesapomni!“

3. Bóh je šwojim prawa mšćda. Šwěćni ludžo šćudža po tym, šćhtož widža. Woni wocžafuja, šo jim Bóh wěru něćak šćaruna pšćhes šćwonšćne šćbože abo derješćicže. Šćdyž šo jim pať to njedopjelni, šćapadnu do dwělowanja a njewěry.

Njeplaczi tu šćowo našćeho Šćbóžnika: „Šćhtož ja cžinju, to ty nětk njewěšć: ty jo pať potom šćhonišć!“

Ma šćemi je wjele njeprawdošćcže, wjele pšćhepšćnacža; njeplaczel cžlowjeka šćšćiwodži, pšćheczel jeho šćnadž wo- pušććzi. Alle kažke krašna mšćda je dobre šćwědomnje kaž pšćhezo šo tež dženkža šćšćešćczenjo wěry dla pšćhešććehaju, šćaj šćrjuduja a morja, šćlubjenje Šćesušćowe tola płaczi a šo nje- hodži wutupicž: „jich je njebjesćke kralešćwo!“ Běćr praji we šćwojim přenim lišće w 4. šćawje: „kaž Wj i Khrjstugom cžerpicže, tak wješćelcže šo, šo šo wy tež pšćhi šćewjenju jeho krašnošće je šćadowanjom šćwješćelicže! Šćbóžni šćcže wy, hdyž wašć hanja Khrjstugoweho mšćena dla; pšćhetož tón duch, kiž duch teje krašnošće a Boži je, wotpocžuje na wašć. Pola nich budže wón hanjenny, ale pola naš cžešćczeny.“ — Bóh je šćwo- jim prawa mšćda! Bóh je, kiž cžlowjeka džerži; Bóh njewot- wišćuje wot cžlowjeka, kaž cži to pošašuja, kiž nješćku prawe- ho Boha w Khrjstugu namakali, ně cžlowjek wotwišćuje wot Boha! Čžlowjek trjeba něšćto, šćhtož wješćhe je šćacž wón šćam, šćhtož je wobšćajne, njesćašćodne, to je Bóh šćam, šćotwiza dyrbi kóž džeržecž, niž nawopať, hewat je njesšćbože hotowe. Čžlowjek njeje žimy duchownje wot šćhlěba, kotryž jemu mu- dri šćwěta nadrjebja, ale jeho dušćha je šćłódna po šćłowje, kiž i Božeho erta wuškadža. Šćemy-li pať wot tuteho šćhlěba, je Bóh w naš, šćmy prawje šćpokojni, wěmy, šo naš njemóže ni- cže dželicž wot lubošćcže Božejje, kotraž je w Khrjstugu Šće- sužu.

Šćdyž prawje wopominamy, kaž je Bóh našćhe džělo na polacž lěćka žohnowat a to bjeje wšćheje našćheje šćašćlubny a došćojnošćcže, kaž Bóh naš njeje šćacžićnyšć, ale kaž je šwoju wutrobu nam pšćhezo a pšćhezo šćašo pšćhiwobrocžil, nam njeje 7 krocž wodať, ale šćndomdžešćacž krocž šćndom krocž. Kať hušćto je wón naš wobarnowat, hdyž my šo nješćmy šćtra- čća ani došćladali, njedyrbjeli tež my kaž psalmista — 18. pš. 2—3 šć. — na šwojej koleni padnyč a i nim šo modlicž: „Wutrobnje lubuju ja tebjje Knježe, moja šćylnošć! Knježe moja šććala, mój hród, mój wumóžniko, mój Bóh; moje wnyšćo- ke měšćto, na kotrehož ja šo šćpušććzam. Mój šćšćit a rož mo- jeho šćboža a moje hrodžićšćcžo!“ — Boha žćle widžecž w je- ho njedorošćumliwej, pšćhes wšćitke cžafny trajazej došćroćći- wošćći, — šćhto to rěka, žadny wot naš pošćnje njewě. Alle to wěmy, šo njebudžemy jónu tutón šćerlušć šćami šćpewacž, ale šo je to šćerlušć wěcžneje Knjesoweje wošćady. Bóh šćam je šwojich mšćda, wón je našćhe šćbože pšćhes Šćesom Khrjsta. Šćamjen.

Diakonija.

Mamy tu šće šćšćprućća diakonijow, kotryž Wilhelm Löhe šćestaja, a kotryž tu tnydženja wošćjewichmy, njeluby imyšćć po- rjedžicž. Ma rěćacž: „... A hdyž pšćhi tym šćahinu, šćahi- nu ja!“ rješćny Šćtther, kotraž tola teho njesnajesćhe, kotrehož lubuju bych ja šćahinyła...“

A nětko něšćto dalsćheho wo džěle i džěla tuteje šćšćešćći- jansćeje lubošćcže, kotraž šćluzi, kotraž šćluzo cžlowjekam šćluzi tomu Knjesej! Pšćšćemy to, šo bychu šo wšćitzy šćesnali i diakoniju a i tym šćhtož wona došćonjala ša Šćesuža a ša jeho kralešćwo, ša jenotliwego a ša lud, ša žćrkej a ša šćtat, a šo bychu wšćitzy pšćšćišćodnu njedželu — abo hdyž hewat šo ša diakoniju šććaduje — dali dar lubošćcže a džćakownošćcže.

Lubošćcže je diakonija wjele wušćywała, tola pať tež wjele lubošćcže a džćaka žćnjala. Lubošćć a šćdobom šćpšćnacže praweho pucža bė to, šćhtož hrabinka von Schönburg-Wěchjel- burg došćonja. Tuta bė hižo w dezembri lěća 1843 na šwo-

jim hrodže Wechselburg, kotrnž je hwojeje zyrkwje dla po zylm hwěcže snaty, po hwojich myšlach a se hwojimi hrědkami jakožika dom diaconizow a i tutym sjednocizka khorownju, dom sa džeczi a dom sa tnych, kiž i jastwa a kłostarnje pschidžechu. Mimo toho džekasche wona sa to, jakožicz wožadne stazije diaconizow abo wožadne wothladarstwa; chzysche i tym wotpomhacz wšchelatej nusy a wšchelatim njedostattkam a bracham, kotrež so na wšach pokasowachu a wožebje žiwjenje we hwojibach kazachu. Po dobrym sapoczatku pschidžechu pak na tutón jeje wustaw czežke czažy. Hrabinka pak njesadwělowa, ale prózowasche so dale. Bjes sawidženja widžesche Drježdžanski dom roscz a spóina, so je wulke město pschidžidnišche polo ja roswicže tajkeho wustawa a džeka hacž tať wotležana wjež laž jeje. Tuž so wona roskudži, hwoj zny dom Drježdžanskemu macžernemu domej diaconizow pschepodacz. A pschepoda jón tež w lěcže 1849 i znyim inventarom nadobny, schatow a ložow a i wulkej summu pienjes. Tež pohnu wona hwoju pošlednju diaconizu do Drježdžanskeho doma jastupicz. To bě woprawdže nadobny a wulki skutk nježebicžneje luboscže, kotrnž hrabinka von Schönburg-Wechselburg i tym dokonja. Wón njebě hjes žohnowanja a njeje jabny, wožebje niz w Drježdžanskim macžernym domje, kotremuž i tutym pschepodaczom Wechselburgiskeho doma wulka pomoc pschidžje.

Jako wožebity džen wopomina Drježdžanski dom tež njedželu Reminiscere lěta 1859. Na tutej njedželi bu duchowny Fröhlich rektor znyeho wustawa. Pod jeho wjednistwom jakoži tutón macžerny dom diaconizow wožebje tež poboczne wustawy, tať tón daloko snaty dom ja bėdnnych „Bethesda“, kotremuž je „Marijna schula“ pschidželena a „Madleniny asyl“, tať „Luisyny wustaw“, kotrnž je wnyšcha schula ja holzy i internatom; tutón pschewsa macžerny dom wot jeho jakožerki w Tharandže a pschepodli jón do Delnjeje Löbnizy. W Drježdžanskim domje hamym nastaj hospiz a hospoda a schula ja služobne, jahroda ja džeczi a seminar ja dohladowarcki tajkich jahrodow ja džeczi, dale wuschiwarnja ja zyrkwinske wozžecza — paramentik to mjenuja, — a piekarnja ja hostije. Sdobom pschewšachu diaconizy swontowne stazije w Sakskej, w 5 pruskich provinjach a w 12 druhich němiskich krajach; džekachu tam w khorownjach, w domach ja bėdnnych, we wožadach, we wustawach ja epileptiskich a tripannych, w jahrodach ja džeczi, w schulach ja domjaze hospodarjenje, w domach ja wothladanje a wufublanje a w domach ja wothhorjaznych.

Mny tu tole tať nadrobnje rospizujemy, so by jich prawje wjele spósnalo, tať wulke a wobščerne je polo tuteho džeka a tať wšchelatore nadawki diaconizy dopjelnjeja. Spóinawamy, so po něčim pschewšachu džeko na 5 wšchelatickich polach, — tji i tutnych su nam hižo w japoschtolskim czažu jaťo pola kšchesczianskeje luboscže snate, mjenujzy wothladanje khornych, wufublanje a služba pschi hwojatnizy. Dalschej poli, mjenujzy domjaze a ratařske hospodarjenje a sarjadnistwo, so pschidželišchtej, dokelž znyte wuwicže tuteho wobščerneho džeka, kať wone po Gliednerownych sažadach bu, k tomu dowjedže.

A so bu tole tež pschipósnate, ja to je dopokas, so diaconizy sať a sať we wufublanju stazije pschewšachu, i kotrnž pod jich nawjednistwom nastachu hamostatne domy a wustawy diaconizow; taťke domy ma na psch. Leningrad, Mitau w Kurlandskej, Wiborg w Finiskej a Praha.

W lěcže 1881 wumře rektor duchowny Fröhlich. Jeho nazhľadnik bu jeho pschidžodny hyn, duchowny dr. Molwitz,

wón bě i rektorom 43 lět. Pod jeho hwěrnym a luboscže polnym wjednistwom roschčeri so tuto džeko dale a bóle. A dotalnym džekam pschidželichu so dalsche, tať mišioniska služba w Indiskej a wšchelate wotdželenja spomožerškeje služby a jastaranje fabrikarjow a fabrikatow.

Wožebite a wusnamne czažy namatachu w Drježdžanskim domje pschezo kšchesczianki, kiž bėchu ja wožebitu službu, hynjež tež czežka byla, hotowe; njech bėchu to khoroscže a epidemije, kať na psch. typhus, njech wojny, kať w lětach 1864, 1866, 1870/71 a wulka wojna, pschezo je Drježdžanski macžerny dom džekaczerki kłak do džeka.

Hdnž tu hacž hem jenož wo Drježdžanskim macžernym domje pižachmy, jať so to tohodla, dokelž je nam we Łožizy — snajmjenišcha w Sakskej — najbližšchi a dokelž jón a jeho žotry tež hewak majemy. S tym nohžemy žadn i druhich domow nasad stajicz. Chžemy na jonym pokasacz, tať w bėchu 100 lět kšchesczianska služaza luboscž služesche a tať tute je domy roscžechu. Haj tute jeje domy — pschetož w bėchu tutnych 100 lět nastaj tutnych domow wjele; dopokas to ja to, so bė tu džeka wjele, a ja to, so bė tutón pucz, tuto džeko jastrowacz, dobry. 25. julija 1896 nastaj i Martinoweho wustawa Lipsčanskeho Snutskowneho mišionstwa macžerny dom diaconizow w Borsdorfje. Tež to so jať i pomozu Drježdžanskich žotrow, kotrež tam wot lěta 1893 hem skutkowachu. Pošdžicho pschepołożichu dom diaconizow do Lindhardtyn pola Naunhoja, mjes tym so džek tuteho wustawa, wožebje dom ja žoniske a stary Martinowy wustaw se hwojim džekom — wón bu 1880 jakoženy ja jastaranje starych, bėdnnych a džeczi — wošta w Borsdorfje. Mimo toho nastaj we Sakskej macžerny dom diaconizow, kotrnž krajnozyrkwinške sjednocženstwa jakožichu; 1919 požwjeczichu dom „Zion“ we Rathenje. 1924 pschepołożichu jón do města Aue.

Wščitke tute domy w Sakskej a druhdže — so mamy we Moritzburgu tež dom diaconow abo bratrow, kotrnž podobnje w službje kšchesczianskeje luboscže stej, je naschim čžitarjam a čžitarckam snate — a wščitke tute džekaczerki a wščitzy tuczi džekaczerjo su hwědkojo, so kšchesczianska luboscž je skutkowaza luboscž a so skutkuje ja jenotliweho kať ja lud a tať tež ja stat a to i woporniwošču. Tuž njech tež namata džaka došč!

Diaconiza.

Konfistorialny rada D. Dalton scžehowaze nashonjenje, kotrež je, puczujso psches ranšche kraje, čžinik:

Duzy psches Syniku jettach Druju, kotrnž mějesche džiwjeho napohlada. Jako wón shoni, so hyn Měmz, sawola wón, roshněwany i nohu teptajo: „Měmzojo su nať pschewinyli, abo lěpje, Měmzowki!“

Ja jemu njesrosumich. Tuž mi wón to roskoži: Psched něščto lětami ležach czežko khorny a hamlutki w hwojej hěcže. Swoliwšchi do rady pscheczela, dach so do Janškeho spitala w měscže Beirut donješč. Jako pak tam widžach, so žoniske hjes pawčžnizy abo wozžecžka khornych hladachu, bėch jara roshněwany. Tndžen dolho ležach i woblicžom k scženje, so njebych trjebať na nje hladacz. Tola, jako bėchu stajnje tať miki a dobročžiwje pscheczimo mi, woprašach so jenu se žotrow — bėchu to Kaiserswerthške —: „Kotry šcheid je Tebe i zuseho kraja hem požkať a šcho wón Tebi pčaczi?“ Kať pak so džiwach, jako mi wona wotmoťwi, so ju njeje žadn šcheid — wječh — požkať a so wona to wšcho čžini, dokelž Anjesa

Jesusa lubuje. Wona mi potom tež powjedasche wo swojim dobrym „profecze“ — Mohamedanizm czejcjuja tola wošebje profetu Mohameta! — a s tym je wona moju wutrobu do-
blyla a mje pschewinyła.

Zyrkej a stat.

„Saltzwedel“ bu njedawno wotdželenje podmórskich czołkow pomjenowane po rostasowarju podmórského czołma Saltzwedelu. Tutón bě hyn pomorskeje farškeje hwojby.

Sjednocženstwo „Martin Lutherbund“ w měsće Erlangen skutkuje hižo lěta dolho ja rusku zyrkej martrarjom. Wono wuhotuje w Bückeburgu hwoj hłowny sjejd. Na tutón pschiindu tež rustoněmskij duchowni a rustoněmske farške wudowj, kiž nětkle w Němskej pschewwaja. Chzeja tam sjawny wustup pschecziwo bolschewiskmej wuhotowacz.

W Moskwe je měščezanski hwojet 200 000 rublow postajil, ja podtorhanje klawneje kathedrale Kasanskeje maczerje Božeje a kłóschtra, kotryž tam njedaloko njeje. A czechodla? „Czerwjene naměsto“ ma ho powjetšiciz a tamnej klawnej twarjeni stej na puczu. A so ma pošlednja murja Božeho doma runje hodny padnycz, je zyle po hwojetrušku a praji došč.

Se Sserbow a s daloka.

Dženja, 20. septembra, hwojecza w Polcžnizy wošebity kuziski jubilejny mišioniski hwojedžen, wopominajo idobom w narodnym měsće přenjeho mišionara Ziegenbalga tuteho skutkowanje a dželo. W 4 hodž. je tam hwojedžensta Boža klužba. Předowacz budže wjednik sakškeho mišionstwa, direktor Schmels-Lipsčanski.

18. oktobra ma bycz lětka džen dweju šerbsteju hwojedženjow abo lěpje dweju zyrkwinskeju hwojedženjow w našich šerbsto-němskich wošadach. W Hodžiju chze šerbste mišionste towarštwu wošwjećiciz hobo 100lětny jubilej sakškeho mišionstwa, ja kotrež su tola Sserbjo pschezo hwoeru darowali, haj woprowali. W 2 hodž. ma bycz šerbsta a w 1/4 hodž. němska Boža klužba; na tutej budže předowacz k. superintendent Berg-Budyschski, na tamnej s. Wyrzacž-Mošaczicžanski. W Butezach chze tutu njedzelu poboczne Gustav Adolfowe towarštwu Lubijskeho wokrježa wuhotowacz hwoj tulětny hwojedžen. Budže tam tohorunja šerbsta a němska hwojedžensta Boža klužba. Šchtó předuje, njeje tu hišcže snate. — Šškoda, so dyrbitej wobaj hwojedženjej po tutym nam snatym postajenju na šamšnej njedželi bycz!

W Ahwaczizach je ho nětk 17. septembra šapoczak — trochu šapodženy — šerbsti seminar. Šon wjedže hišcže ras k. wyšč. šarac Šarjeit, kotryž je ho mjes tym do Budyschina pschepndlik. Wo hwojim džele budže seminar šam našim cžitarjam a cžitarškam rosprawjecz.

Sa našche šopjeňto!

Se šymškim poklětom škasaja šebi wošebje rad ratarjo šažo wšhelake nowiny a cžakopišy. Našche njedželste šopjeňno „Šomhaj Böh“ a wšchitzy, kiž jo lubuja a kiž šerbsti lud a jeho pobožnoscz lubuja, ho nadžijeja, so šebi šerbste hwojby, kotrež šopjeno hišcže njecžitaja, tuto nětk škasaja a taž

podpjeraja w tutym taž džiwnyj cžazu wěru a nabožinu mjes ludom a s tym jeho mozy a šbožo.

Sšerbsta předaršta konferenza je tehodla tež wobšamka, placzišnu šopjeňta taž šberacz, so cži, kiž do šerbste je cžišcžejnje k hwojemu duchownemu abo do druheje wudawarnje šopjeňta po njo šhodza, ja šchtwórcz lěta placza 96 np. — dale, so cži, kiž šebi šopjeno s poštom škasaja abo šebi hewak žadaja, so ho šopjeno hacž dom pschinježe, ja šchtwórcz lěta placza 1,08 hr.

Njech ho nadžija dopjelni, jo wšchitzy dotalni lubi cžitarjo a lube cžitarški šopjeno hwoeru dale cžitaja a ho tež lube štaraja wo to, so jich wjaz a wjaz šopjeno škasa a cžita. Wo tutu prózu a lubošcz prošemy wšchitšich a wšchitke nutrije, a wošebje tež k šararjom a wučerjom a wošadnych šastupjerjom a šerbste towarštwu. Naklad a redaktor.

Bibliški pucžnik.

15. njedzela po hwojatej Trojizy, 20. septembra: Šlaj, Böh njesacziznje móžnych; pschetož won je hynny. Šiob 36,5. — So woprawdže hyn zyle twój a ty, o Knježe, s hnady mój, njech w žiwjenju je widžecz. Njech wutroba ho pscheliwa wot lubošče a šhwalenja, wšchě hrěchi daj mi hidžic. Žažnje, kražnje pschi hološčzi, wjekešočzi njech ho hwočzi moja wěra na tym hwočzi. (Kanig, Šionšte hložy k. 380, 7.) — Matth. 6, 8. — Romšk. 14, 17—19.

Šondzela, 21. septembra: Ša chzu jich s hele wumóz a wot šmjerče wufupicž. Šsmjercz, ja chzu twój mór bycz; hela, ja chzu twoje wutupjenje bycz. Šosea 13, 14. — k. 767, 6. — Šsalm 119, 145—160. — 1. Šětr 2, 11—25.

Šutora, 22. septembra: Cžizni hwoju wobczěžnoscz na teho Knjesa; šon budže cze wobštaracz. Šsalm 55, 23. — k. 316, 7. — Romšk. 11, 25—36. — 1. Šětr 3, 1—9.

Sšrjeda, 23. septembra: Budžče pošlušdni mojemu šłowu, dha chzu ja wasch Böh bycz a wy budžecze mój lud. Šef. 7, 23. — k. 620, 3. — Romšk. 12, 1—9. — 1. Šětr 3, 10—22.

Šchtwórtk, 24. septembra: Böh šaplaczi cžlowjekej po jeho skutku, a cžini, so kóždemu ho štanje po jeho cžinjenju. Šiob 34, 11. — k. 396, 1. — Romšk. 12, 20, 21. — 1. Šětr 4, 1—11.

Šjatk, 25. septembra: Knježe, wuwjedž tu wěž mojeje duške a wumóz moje žiwjenje. Šrudn. Šerlušč Šerem. 3, 58. — k. 567, 6. — Romšk. 13. — 1. Šětr 4, 12—19.

Sšobota, 26. septembra: Ty pak, Knježe, hyn našch Wóž a našch Wumóžnik; wot špoczatka je to twoje mjeno. Šef. 63, 16. — Romšk. 14, 1—13. — Šiob 5, 17—26. — Mój Božo, mje šej njedaj s rukow ženje! Wšchak bych taž radny cze tež doma šhwalil rjenje. Ach, luby Šbóžniko, najlěpšchi pschecželo, budž pschi mni, so do wěcznosczje Böh šnaje mje. (Šan Šajnza).

Šitowanje.

Šna Š. B. w B.: Džak ja pošklantu. Wušijemy ju a šchtož tu hewak hišcže. Redaktor.

Ša 16. po Tr.: W...z w Š. — Ša 17. po Tr.: ? — Ša 18. po Tr.: B...r w B.